

AANKONDIGINGEN. Prijs per regel fr. 1.00 Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws fr. 2.00 Vonnissen en doodberichten fr. 3.00

Kleine Aankondigingen : van 1 tot 4 regels fr. 2.50 Elke regel meer fr. 0.25 Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

TONGEREN 11 JUNI 1927.

Het «Men Zegt»

In zijn beroemd stuk : « Le Barber de Séville » leent Beaumarchais als volgt het woord aan een zijner personen : « Weest zeker dat de laagste kwaadaardigheid, de grootste wanbedrijven, de belachelijkste vertellingen aan de nietsdoeners der steden kunnen wijsgeerlijk worden. Het begint met een klein gerucht dat oventjes door de lucht vliegt net als een zwaluw na 't onweder ; dit gerucht echter is mormelend en slepend en wordt met ijnre streken in het oor gelazlen en intusschenlijft spat het vergift uit. Het kwaad is bedreven, het schiet voort, het klimt en maakt zijn weg, wordt van mond tot mond voortgezet, krijgt een groter uitbreiding en leensz niet men als bij overvloed dat wangedrocht des achterklap zich oprechten. Buiten als een monster en bij oogensoohing vergrooort. Hij zet zich voort, dwarsdrellen tusschen 't volk, maakt zich meester van de menschen, ontploft en dondert zoodat het enen algemeen kreet vormt die hooger en hooger stijgend weldra een chorus van duizenden en duizenden stemmen vormt ».

Dit echter is de bepaling van den achterklap, heden wil ik handelen van het « Men zegt » of de sprak is . . . Dit is vergeleken bij de achterklap als een naaldsteek bij de wonden van den dolk. Hetgeen een windje is dat voorbij vliegt bij het bruischen van den storm, hetgeen het vormpje is tegen de slag, hetgeen den rijkdom van den rijke is tegenover de ellende van den arme. Luistert niet, want het gerucht dat loept heeft geen vorm, maar hee mengt zich in de stem, en den blik van den mensche, maakt zich en meester van de heet honing op de lippen, 't is vergrift in het hart. Zoo lafhartig en wreed dat de achterklap ook wree, toch is ze niet altijd kruipend. Ze gaat op vasten tred, zij heeft een zelfstandig bestaan en al richt ze dan ook een afschuwelijken kop in de hoogte, ze toont nochtans enen angst dien men niet wanneer hij gestoken heeft maar het gerucht dat voorloopt schijnt een gozond bliesje dat rond vliegt en dat vladdert en aan de ooren suist, 't is zelfs minder dan dat, 't is een zonnestraaltje, minder zelfs een weergalm, een vliedend geluid dat or in de ooren dringt, zelfs van uw gedachten mengt zonder dat men het gevoelt.

De achterklap bijt u en laat venijn na zich. Ook kan men ze genezen, maar het gerucht dat in omloop is hindert maar weinig en kwetst niet zoo hevig. 't is iets dat jeukt zonder pijnen te veroorzaken maar dat wanneer men het kraapt, ontvlamt en een wonds wondt. De achterklap is een smart, men kan ze misachten en ze overwinnen. 't is een vijand waaraan men zich kan onttrekken maar het gerucht dat in omloop is waar zijt gij het vinden. Overal indien gij het hooren wil betrappen. De achterklap houdt staande, het gerucht is enkel twijfel de een verschuurt u het hart en het andere rijpt u de keel toe, geen middel enig geluid te laten. Men mag ook vrij zeggen dat de achterklap martelaars tel van het gerucht dat in omloop is heeft zijne slachtoffers, het is spottend en laat zich eenschijnen, dat is het bij een glimlach. En men zal u aanspreken is het een vijand, vrees hem is het een zoogezogde vriend, wees op twee hede, want « men zegt » dat . . . de sprak is in omloop dat . . .

Wie heeft ooit het « men zegt » gezien of teergekomen ? Men heeft zich niet geroepen kunnen verschaffen het « men zegt » te roepen dat het een weergalm is of of niet een kwaadaardige leugenaar. « Men zegt » : Het is zij, gij zijt het, zij

naar omhoog en gaat naar de deur. Hij had de druk reeds ongedraagd, maar bedacht zich nog. Ongewild had hij iets vergeten, want hij ging naar zijn bureau, trok een lade open, haalde er een voorwerp uit dat even blank in het half-duister om speelde in een zijzak van den grooten mantel te verdwijnen. Zonder gerucht te maken en door niemand opgemerkt, daalde hij de trap af en bevond zich spoedig buiten het hek in het bosch van den graaf de Montgrand. Zoodra hij het park van het kasteel achter zich had, verdween de hevige gemoedsbeweging, waaraan hij prooi was geweest.

Eenigzins bedard ging hij met vasten tred in de richting van Tartel op den weg naar Nanteuil en verdween spoedig in het lommer der honderdjarige boom.

Op den weg. Mijnheer Antoine Refus, notaris te Nanteuil, een man van vijf-en-veertig jaren, was klein van gestalte, opgeruimd van inborst en een artistieke liefhebber van de vischvangst. Hij bekleedde zijn ambt op phantastische wijze en was er boven alles aan gehecht. Het bezorgde hem dan ook een uitmuntend inkomen, vermids de woningen van Nanteuil hunsse gronden gemakkelijk kochten en verkoochten, en te 't huldig traden, meermaals in hun leven hun testament maakten en er een buitgewoon geneesen in vonden zich bij hun notaris te vertoonen.

Mijnheer Refus, die met ene bevallige, eenigzins ziekelijke vrouw gehuwd was, had drie kinderen op het Collège Henri VI en stelde zich voor zijn protocol en openbare bediening aan den oudste af te staan. De tweede zou de geneeskunde bestudeeren, en indien de laatste voortging met zijn waarlijk godsdienstige gevoelens te laten blijken, zou hij priester worden. Op die wijze zou er eens een dag komen, dat de drie jonge heeren Refus respectievelijk als partron, notaris en dokter van Nanteuil fun-

ctionneerden werden hersteld, of ook van een oorlog als van Duitschland, toen schenen Duitse bandieten uit de gevangensissen werden gelaten om vooral onze Waalse arbeidersbevolking te komen martelen, buiten die gevallen is er van die « duizenden amnestien » geen sprake. De bluffer met Grieksch heert ze kort en goed uit zijn communisten grootschreuderadum gezegen.

Nu de majesteitshennis die met nog andere scheldpartijen akelig en komiek tevens afstekt bij des predikanten vreedsoortig liefdesmroom in Bijbelteksten. « Onder het hooge gezag — zoo schrijft hij — van den clown, Albert van Saksen-Koburg ». Verder « de meemede Belgische Koning ». Elders weer : « het zou Albert van Saksen-Koburg en België moeten zijn die amnestie zouden moeten vragen aan het Vnamsche Volk ». Wanneer die opstandig hoonnde woorden geen beleedigingen zijn van de persoon des Konings, zooals het Strafwetboek ze bedoelt, verstaan zij geen menschenal mer.

Dat schandelijk artikel is ondertekend met den bijtelt : Provincieraadslid. Wanneer zal de roede der goede tucht beginnen te striemen in ons noodlottig bedregd België ?

DE POSTERIJDER DER PROVINCIE LIMBURG WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

zijn het allen 't is dit, 't is dat, 't is alles en 't is iedereen.

Het publiek ! Het publiek ! riep een vermaarde schrijver uit. Hoe veel zotten moet men niet hebben om een publiek te vormen. Ik zal daar enkel bijvoegen als men die woorden « men zegt » hoort, men wil zou doen te vragen alvorens het woordje « men » in ernstigen zin op te nemen wat al zotte en kwaadaardige streken er onder die twee woordjes verscholen liggen. Een remedie tegen de kwalen zal ge no vragen; wel doodeenvonding; de zeldte remedie welke een filosof voor alle kwalen, groote of kleine voorschrijft : geduld.

Socialiste « Barmhartigheid » en Majesteitshennis.

Het socialist weekblad bevatte verleden week een artikel, getiteld « Amnestie », dat gejuiktjg eilandig, schandelijk en vermaeklijk was, een cent staatte van wat de Christen arbeider moet schuwen als de taal van vassche profeten, van wolven in schapevacht.

Dit stuk is ellendig om zijn vele inderlijke tegenspraken en zijn drogredenen, waarmee het amnestie aanprijft voor Borms en zijn soortgenooten, en verder eigenlijk strafeloosheid vordert voor allerlei soort maatschappelijk kwaad. Het is schandelijk, omdat het de gelegenheid der amnestie-kwestie gebruikt om Z. M. den Koning te beleedigen op een manier, die niets anders is dan heeschte majesteitshennis. Het is vermaeklijk tevens door zijn kalen bluf met praattjes over Grieksch en door zijn aanhalingen van teksten uit de II. Schrift, doorvergekunsteld en scheerf toegepast als in een preek van een protestantisch predikant. Onze Bijbelverklarders zijn de Bisschoppen en hun priesters, en niet de socialiste radraaiers.

Voor de amnestie ten bate van Borms en consorten weet hij, naast de belachelijk toegepaste woorden der Schriftuur, niets steekhoudens aan te voeren. Wij denken over die amnestie dit : Een der eerste noodige daden van een Staat is de bewaring van zijn eigen wezen. In de gegeven omstandigheden, nu de activisten even driesd als voorheen de erneid van België bedregen, nu Borms volstrekt niet van plan is zijn staatsmijstrijt tegen land en burgers te verloochenen, en nu het socialisme en de revolutie het activisme willen gebruiken om onze maatschappij te gronde te richten, zou die amnestie een allergevaarlijkste daad zijn, een soort poging tot zelfmoord der Belgische ordelijke gemeneenschap. Een Staat die zich wil verdedigen tegen de ontbinding, kastijdt de misdadige woedegeesten, en de spons te laten over al wat zijn ordelig belaaft. De Staat is geen particulier mensch met onsterfelijke ziel, die de liefde heeft te beoefenen, ook door vegetifien. Hij kan geen christelijke dengden in toepassing brengen, maar moet het maatschappelijk welzijn bevorderen en het burgerschapsleven der goede onderdanen verdedigen, desnoods door de doodstraf, tegen den aanslag der boozen.

Maar jawel, de liefdeliefde, vol haat voor de goede orde, houdt er toch een schuitje van bewysvoering op na, om de amnestie door-ik-en-dun aan te prijzen. Hij schrijft : « duizenden en nogmaals duizenden amnestien werden verleend, door de eeuwen heen ». Dat klinkt plechtig en grootsch ; het is alleen maar niet goed voorgesteld. Wie heeft de kernleerbaar in het Grieksch die wijsheid opgedopt ? Buiten de gevallen van revolutie, als het onghetis gepoeplde gevangensissen bestormde en echte boeven bij heele pakken uithet, of van afzetting van vervolgers en tyrannen wanneer onschuldig veroordeelden en ver-

geerden, terwijl hun vader het stadje in de hoedangheid van murre besturen zou. Daarin bestond de eerocht van mijnheer Antoine in mevrouw Sérachine Refus ; een bescheiden, gemakkelijk te verwezenlijken verzuelt, die gezinszins volhinderd, niet eens bestreden scheen te worden.

Het middagmaal was afgetoepen en konwelijk in haar wit flanelden kleed gewikkeld, stak Sérachine haar voeten bij de heldere vlam van den haard.

« Wees zoo goed, zet ze haren man, mijn van avond wat voor te lezen, ik heb me twee boeken op mijne tafel : « Het wilde meeuw » en de « Strengezang », neem een van beide ; niets wijret beter dan een goede lezing ; en voegde mevrouw Refus er glimlachend bij, gij bezit een zeldzaam talent ; ge leest goed. — Dat is een vleing die ten minste een bewijling van uw verzoek zou verdienen gaf de notaris ten antwoord ; maar ongelukkig is het mij onmogelijk den avond bij u door te brengen.

« Moet gij werken ? — Meer nog ; ik moet uit. — Waar gaat gij heen ? — Naar het Kasteel der Afgronden. — Zoo laat ? — 't Is half negen. — Zo laat zoudt u nog donker het is. — Wees gerust, ik ken den weg. — Kunt gij dat bezoek niet tot morgen uitstellen ? — Onmogelijk. Graaf de Montgrand rekent op mij. Beken dat het ondankebaar woen zou een man te laten wachten, die op mijn kantoor een contract van zesmaal honderd duizend frank teekende, welk contract mij een aardig sommetje geeft, dat bestemd is om uw vertrekken geheel te betalen en uw meubels te vernieuwen. Jacques zal binnen kort thuis komen, hij moet alles in orde vinden. Bij het aanbreken van de Lente zijt gij dit oude grize huis niet meer bezet ».

Intusschen blijkt de ambtenaar aan wat hij als verrassing voor zijn vrouw bedoelde, zoo ghevecht, dat hij er niet aan denkt, de beseten uit zijn huis te verwijderen.

De vrouw echter die de rechtbank in den arm heeft genomen en haar man voor het vraagstuk heeft gesteld : ofwel zij met haar kinderen, ofwel de krokodillen de deur uit.

« De boer en zijn vrouw, die uit hun huis vliedten verkeer door de bandieten doodschoten. — Deze droegen daarop het huis binnen en vermoordden met bijlignen de grootmoeder en de drie kinderen van het echtpaar. — Daar er geen distal geroep is, vermoed men, dat de daders wraak hebben willen nemen. — Om de sporen van hun misdadig uit te wisschen staken zij het huis in brand, nadat zij de lijken van het echtpaar binnen de woning hadden gebracht. — De bureu bemerkten den brand echter en wisten hem te blusschen. — Daardoor kon de gruwelhaad onttekt worden.

« Een knuitmagazijn in de lucht gevlogen. — TIEN DOUDEN. — HONDERDEN GEKWISTEN. — Op het fort Witkowiec bij Tonne in den ootrek van Krakau is een knuitmagazijn in de lucht gevlogen. — In heel Krakau werden de ruiten ingedrukt en talrijke huizen zijn er beschadigd, wavoor de huizenverzekering moet betalen. — Met de eerste in krachtige ontploffing zijn 40.000 kilos met kruitstof gevulde granaten en andere ontplofbare stoffen in de lucht gevlogen. Een aantal huizen in Witkowiec en den ootrek zijn zoo goed als geheel vernield.

« De bevolking die in den ootrek van het fort Witkowiec is wagen de aangebrachte verwoestingen naar elders overgebracht. De plaats des onheil is door soldaten afgezet. De oorzaak is nog onbekend. Het reddingswerk duurt nog voort. — De ontploffing in het fort Witkowiec is te wijten aan zelfontbranding van kruit en ontplofbare stoffen van Oostenrijksche herkomst die hier in zes jaar opgeslagen lagen. Van de 130.000 kilos zijn er slechts 40.000 ontploft. — Een schildwacht is gedood en 365 menschen zijn gewond, van wie 30 zwaar. De gewonden zijn meestal kinderen uit het asiel te Witkowiec en zieken uit de gasthuizen. — De kabuetsraad heeft een half miljoen zloty beschikbaar gesteld voor hulp van de slachtoffers. — Over de ontploffing in de buurt van Krakau wordt naar gemeld : — Hoevel de oorzaak waarschijnlijk gezocht moet worden in zelfontbranding van een voorraad oud kruit, zijn eenige in liden aangehouden, daar de mogelijkheid van een misdadigen aanslag niet geheel is uitgesloten. — Een laatste schiedicht uit Warschau meldt dat het aantal doden tien bedraagt. — De schade wordt geschat op ruim 90 miljoen Belgische frank.

BUITENLAND

« Zeventig krokodillen in huis. — Een koloniaal ambtenaar bracht bij zijn terugkeer naar Parijs als verrassing voor zijn vrouw . . . zeventig jonge krokodillen mee, niet min of niet meer ! — De twee diertjes werden in de badkamer ondergebracht, maar al spoedig waren ze met de beperkte ruimte niet bevreden en verspreidden zich door de heele woning, waar zij de vrouwen des huizes en de kinderen de stuipen op het lijf joegen.

« Hevige incidenten in den Palts. — DE BOEREN IN OPSTAND. — TEGEN DEN FISCUUS. — De Pariser « Matin » versmeemt uit Straatsburg : — Bijzonder ernstige onlusten zijn uitgebro-

ken in den Palts waar de boeren der streek van Homburg aaneengesloten om verzet aan te teekenen tegen de al te brutale methoden van den Duitsechen fiscus. — Tengevolge den slechten oogst van verleden jaar bevinden de boeren zich in de onmogelijkheid hunne belastingen te betalen. — In 13 gemeenten van gemelde streek werd tot 823 rechterlijke inbeslagnemingen overgegaan. — De boeren hebben zich nu gewapend om de ten uitvoer brenging ervan te beletten.

« De kerkevervolgung. — WEDEROM TWEE BISSCHOPPEN UITGEWEZEN. — Wederom zijn twee Mexicaansche bisschoppen het land uitgewezen, namelijk Mgr. Lutz en Mgr. Francisco Campos y Angeles, titulair-bisschop van Doara, voormalige bisschop van Tabasco. Beiden werden uit Mexico-stad naar Laredo (Verenigde Staten) overgebracht. — De Mexikaansche regering heeft het zelfs niet noodig geoordeeld eenige reden voor de uitzetting op te geven. — Intusschen is daarmee het aantal verbanne bisschoppen tot op 18 gestegen. — De aanhouding van katholieken gaat nog steeds voort. Kortelings werd te Leon de heer Leon Arakos y Velasquez, voorzitter van den bond ter verdediging van de godsdienstvrijheid in arrest gesteld. Vijftig burgers uit dezelfde stad werden gelijktijdig gevangenen genomen. Ze werden beschuldigd daarvan uit een vliegtuig propagandabriefjes over Mexico-stad werden uitgestroofd, waarin vrijheid van godsdienst werd geadviseerd. — Na dat de gevangenen eenigen tijd in het tuchthuis hadden doorgebracht, werden ze naar het dorre eiland Maria overgebracht, waar zich de gruwelijke gevangensissen voor de politieke veroordeelden van Mexico bevinden.

Over den Atlantischen Oceaan.

« De heert van Chamberlain. Hij daalt naar in Duitschland. — Met die ingeboren passie van uiterlijk verbou scheppen Zaterdag morgen twee Amerikanen in op het vliegtuig « Columbia » om over den oceaan dan Lambergh teel gedaan. — Origineel bestemd het plan dat Clarence Chamberlain den tocht zou ondernemen hebben op zijn Bellanca-vliegtuig met een M. Lloyd Bertrand als gezelt. — Toen alles voor het vertrek klaar was, bleek dat enkel Chamberlain zich had voorbereed en ook gezeeld was om alleen het avontuur te wagen. — Doch op het oogenblik dat het vliegtuig ging opstijgen zag men M. Charles Levine, die het zelf voor de onderneming strekte, zonder hoed op in zijne gewone kleeren in het vliegtuig springen en . . . mee vertrekken. — Zijne vrouw viel in bezwijming, maar er was geen terughalen meer bij gemidd. — Het was 6 uur 5 New-York tijd (11 u. 5 Eegelsche zomertijd) dat de « Columbia » uit New-York Field opsteg. — Ook drie reizigers hebben als mondvormig slechts enkele onderaannemen meegenomen. — Voordat Chamberlain in zijn toestel stapte te krankebleef hij het volgend briefje voor Lambergh : — Het spijt mij niet in de gelegenheid te zijn u te begroeten maar ik heb gebruik gemaakt van het woe en ik ga weg. — De besemming van den transatlantischen vlieger door geheimzinnigheid omgeven. Een bericht zegt, dat hij naar Rome gaat terwijl

der zijne voetstappen. — Van tijd tot tijd onthulde men door den niet dringende doortre wolk de schitterende maan ; daarop bedekte een andere zwaaiende wolk er en verbergde haar koude stralen in black licht. Het landschap bleef somber. De weg was aan weerszijden met somen of hakhout bezet. — Men hoorde op dit oogenblik eenen geloop van een paard, u de verte naar het rollen van een kar, noch het vrolijk slappen van een zweep. Mijnheer Antoine ging alleen over de baan, die naar de Bondons leidde, terwijl Pluto na links dan rechts liep en zijn meester met nauwlettende zorg bewaakte. Soms stond de hond met geveken loop en gespliste ooren stil ; hij smooft de lucht op, luisterde naar de geruchten der ossen, den loop van een laas of den sproong van een eekhoortje in de takken. Een kort gebul getuigde van zijn waakzaamheid ; gerustgesteld keerde hij daarop aan de zijde van zijn meester terug. — Pluto was een herderhond met aptsen snuit, vade kleur en bruine oogen. Zijn haren bleven ruw en hij had een schraander en vriendelijken blik. Zijn scherpe gebit moest Pluto wacht en verhooren. Gevoelg voor het buitensporige gebrachte Sérachine, door ondervinding er toe gebracht, groot gewicht aan haar voorgevoel en hare droemen. De verhooren angsten waaraan zij ten prooi was schenen haar als zoovele voorspellingen toe. — Haar ongeduldige blik raadpleegde den wijzer van den pendule die langzaam over de glazen uurplaat liep ; en wel verre van meer kalme te gevoelen naarmate de tijd verstreek, werd Sérachine steeds ongeruster. — Terwijl zijne vrouw zich verdiepte in een onrust welke naar het schenen niets rechtvaardig moest, stapte de notaris blijmoedig over de baan. — Het was vijf ouden ; de grond kraakte on-

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd vliegtuigen van het overloog geworden oorlogsmateriaal en richtte de machines in voor handelsbedreinden. Chamberlain gaat er groot op dat

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd vliegtuigen van het overloog geworden oorlogsmateriaal en richtte de machines in voor handelsbedreinden. Chamberlain gaat er groot op dat

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd vliegtuigen van het overloog geworden oorlogsmateriaal en richtte de machines in voor handelsbedreinden. Chamberlain gaat er groot op dat

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd vliegtuigen van het overloog geworden oorlogsmateriaal en richtte de machines in voor handelsbedreinden. Chamberlain gaat er groot op dat

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd vliegtuigen van het overloog geworden oorlogsmateriaal en richtte de machines in voor handelsbedreinden. Chamberlain gaat er groot op dat

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd vliegtuigen van het overloog geworden oorlogsmateriaal en richtte de machines in voor handelsbedreinden. Chamberlain gaat er groot op dat

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd vliegtuigen van het overloog geworden oorlogsmateriaal en richtte de machines in voor handelsbedreinden. Chamberlain gaat er groot op dat

« Het wereld-duurrekord dat Chamberlain met zijn landouder Acosta verbeterde was tevens besloed als proefvlucht om daarmee de betrouwbaarheid van zijn toestel voor een Oceaanvlucht te bewijzen. De vlucht New-York-Parags moest toen ondernomen worden door Bertaud, maar werd aanvankelijk eenige malen uitgesteld door ongunstige weerberichten. Nadere rees er een gesjeel op tusschen de « Columbia Aeraert Corp » en Bertaud, waardoor latstgenoemde voor de Oceaanvlucht niet meer in aanmerking kwam. — Intusschen was Chamberlain ten ansien-ave van 5000 personen die met ongeldig da afels voor de Oceaanvlucht verberieden, kort na zijn duurrekord-vertoering nogmal opgestegen voor een korte proefvlucht, waarbij hij als passagiers meevorder : twee dochtertjes van belageliebbende Amerikaanse tuichtvaartoverheiden, namelijk het achtjarige dochtertje van den heer Levine en de 14 jarige Grace Jonas. — Tot groote ontsteltnis van de toekousters evenwel verloor het vliegtuig toen bij het opstijgen een wiel van het landingsgestel. Gelukkig kon Chamberlain, die onbewaat was van het isvaar, waarin hij zelf en zijn passagiers verkeerden, door den bestuurder van een snel opgestegen tweede toestel gwaarschuurd worden. Chamberlain nam toen in de lucht de noodige veiligheidsvoorzorgen voor de kinderen aan zijn goede toevertrouwde. En hoewel er neel wat staunmans kunst voor noodig was om veilig te landen, slaaide hij er in terwijl de duizenden ooggetuigen in een verspreidklijke spanning en vrees verkeerden, het toestel bij het neerkomen op een weil al wieden in evenwicht te houden en rustig te landen. — Thans is hij « vertrokken » en heel Amerika voelde de hoop dat hij even goed zou slagen als zijn landgenoot Lambergh. — De vlieger Clarence Chamberlain. — Clarence D. Chamberlain is een van de vermaardste Amerikaanse vliegers voor hantelsoepleiden. Hij is 33 jaar oud en woonachtig te Dennison in Iowa. Hij is getrouwd doch heeft geen kinderen. Toen de oorlog kwam was Chamberlain te Dennison in het avontuur. Hij nam dienst in November 1917, bij de militaire vliegtuigen als kaptel en werd in 1918 bevorderd tot tweede luitenant. — In 1921 kocheerd hij in andere voereers oorlogsvliegers houterd v